Pro posouzení otázky právní, jde-li o „povinného" podle §u 1 zákona ze dne 25. 4. 1924 č. 86 sb. z. a n.) o odkladu exekuce vyklizením, jest rozhodným právní poměr v jakém povinný vůči majiteli domu stál v době vzniku exekučního titulu.*

K odůvodnění této právní věty uvedl nejvyšší soud: Nemůže-li přicházeti v úvahu právní poměr povinného vůči majiteli domu, jaký byl před vznikem exekučního titulu, je v tomto případě lhostejno, že povinný byl původně u vymáhající strany zaměstnancem s naturálním bytem, nýbrž rozhoduje, že zaměstnavatel s ním rozvázal tento služební poměr, jenž skončil dne 31. května 1924, a že povinný pak, jak to vyplývá z usnesení soudu II. stolice jako odvolacího soudu ze dne 8. prosince 1924, č. j. Co I 272-24-8, používal tohoto bytu výprosou až do 31. července 1924, a když se po uplynutí této lhůty nevystěhoval, že naň byla dne 29. srpna 1924 podána žaloba z důvodu, že bytu užívá bez jakéhokoliv důvodu právního, kteréžto žalobě bylo právoplatně vyhověno rozsudkem, tvořícím právě exekuční titul pro exekuci nuceným vyklizením, jejíhož odložení se domáhá podle shora citovaného zákona.

Proto právem soud I. stolice maje posouditi, zdali povinnému přísluší ochrana odkladu exekuce, nepovažoval povinného za zaměstnance s bezplatným bytem, tedy za osobu v § 1 cit. zák. uvedenou.

Ale pak právem rozhodl o žádosti povinného zamítavě.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. května 1925 č. j. R I. 369/25. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*

Dědicům výminečně se přihlásivším nelze odpírati, aby již za sporu s pozůstalostním věřitelem se nedomáhali přesného určení svého závazku, ani je odkazovati, aby vyčkávali v nejistotě exekuční řízení a aby teprve v něm se bránili proti výši vymáhané pohledávky opoziční žalobou (§ 35 ex. ř.).

Soud prvé stolice i soud odvolací vyhověly žalobě proti dědicům přihlásivším se podmínečně a odkázaly námitku nedostatečnosti dědictví do řízení exekučního.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou soudů a přikázal věc prvému soudu k novému jednání a rozhodnutí z těchto důvodů:

---

*) Nyní zák. z 31. března 1925, č. 51 Sb. z. a n.

Žalující firma opírá žalobní nárok proti žalovaným o skutečnost, že jsou dědici po F. H., přihlásivše se k jeho pozůstalosti výminečně t. j. s výhradou inventáře a navrhuje, aby jako dědicové byli odsouzeni zaplatiti jí pozůstalostní dluh do výše pozůstalostního jmění.

Žalovaní ve sporu namítli, že pozůstalostní jmění nestačí k úplnému uspokojení pozůstalostních věřitelů, doličujíce podrobně, že pozůstalostní dluhy převyšují majetek, a že proto mohou věřitelé od nich požadovati jen určitou kvotu svých pohledávek, a nabídli o svých skutkových přednesech důkazy, jimiž podepřeli svůj návrh na částečné zamítnutí žaloby.

Námitka žalovaných čelila tedy zřetelně proti výši žalobné pohledávky, upírajíc jí částečného oprávnění a nižší soudy měly o této procesní obraně v řízení spornému jednati a rozhodnouti, když byla ještě před skončením řízení v první stolici vznesena a skutkově i nabídnutými důkazy dolíčena (§§ 177, 178, 179, 182 c. ř. s.) Žalovaným dědicům výminečně se přihlásivším nelze odpírati, aby již za sporu s pozůstalostním věřitelem se nedomáhali přesného číselného určení svého závazku, ani je odkazovati, aby vyčkávali v nejistotě exekuční řízení a aby teprve v něm se bránili proti výši vymáhané pohledávky opoziční žalobou (§ 35 ex. ř.), jejíž úspěch ostatně by byl velmi pochybným, kdyby se opírala o skutkové okolnosti nárok částečně rušící, které vznikly před utvořením exekučního titulu a tudíž mohly již v řízení sporném býti uplatněny (§ 35 odst. 1 ex. ř.).

Bylo by takto zbytečně vyvoláno exekuční řízení proti dědicům zůstavitelovým k plnění jinak ochotným a způsobeny jim nové útraty jen proto, že jejich závazek nebyl rozsudkem přesně určen.

Žalovaní jako výminečně přihlášení dědicové, jimž pozůstalost byla odevzdána, mají tedy oprávněný nárok, aby ve sporu bylo zjištěno, zda a do jaké míry jsou povinni pohledávku pozůstalostního věřitele splniti vzhledem k ustanovení § 802 obč. zák., podle něhož ručí po odevzdání pozůstalosti za pozůstalostní dluhy již vlastním jměním, ale ovšem jen do výše pozůstalosti (pro viribus hereditatis) a vzhledem k nebezpečí škody, jež jim hrozí z ustanovení § 815 obč. z., kdyby nepoužívše svolání věřitelstva, uspokojili některého pozůstalostního věřitele větší kvotou, než jaká by mu připadla podle ceny pozůstalostního jmění při rozdělení jeho stejným poměrem.

Přechází-li odevzdáním pozůstalostní jmění do vlastnictví dědicova a je-li dědic výminečně přihlášený po odevzdání pozů-

stalosti práv již svým vlastním jměním za závazky pozůstalostní, ovšem s obmezením dle § 802 obč. z., může býti po odevzdání pozůstalosti jen osobně žalován o zaplacení pozůstalostního dluhu a nesejde na tom, že tu nejde o žalobu z ustanovení § 815 obč. z. odvozovanou.

Bylo tedy ve sporu zjistiti poměr mezi jměním a dluhy pozůstalostními a dle něho určiti kvotu, jakou žalovaní jsou povinni splniti žalobní pohledávku.

Nižší soudy se však nezabývaly touto otázkou vycházejíce z mylného právního názoru, že jest ji řešiti až v řízení exekučním, čímž se stalo, že nebyly dosud probrány, vysvětleny a zjištěny skutkové okolnosti pro spor rozhodné této otázky se týkající a důkazy o nich nabídnuté, takže dovolacímu soudu nelze pro tuto neúplnost řízení ve věci samé rozhodnouti. Bylo proto podle § 510 odst. 1 c. ř. s. rozsudky obou nižších soudů zrušiti.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 16. dubna 1925 Rv I 389/25. — *K.* —

Nemocenské pojištění dělnictva: sražené příspěvky jsou statkem svěřeným; platí-li zaměstnavatel celý příspěvek ze svého, má nemocenská pokladna proti zaměstnavateli jen nárok soukromoprávní a netvoří nezaplacení příspěvků skutkovou podstatu zpronevěření.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného, který byl uznán vinným zločinem zpronevěření, spáchaným tím, že jednak zadržel a si přivlastnil příspěvky, které dělníkům srážel, jednak neodvedl příspěvky nemocenské pokladně, které podle úmluvy s dělníky k placení převzal sám ze svého, a osvobodil v tomto druhém směru obžalovaného od obžaloby.

Důvody: Rozsudek odvozuje »svěření« jako zákonný předpoklad zpronevěry z předpisu čl. XII. zákona o nemocenském pojištění, č. 268/1919 Sb. z. a n., podle něhož příspěvky, jež zaměstnavatel srazil zaměstnancům ze mzdy nebo služného, jsou statkem zaměstnavateli svěřeným. Rozsudek sám zjišťuje sice výslovně, že z částky 4508 Kč 63 h, jež okresní nemocenská pokladna vykázala jako nedoplatek obžalovaného z podílů jeho zaměstnanců, tento strhl zaměstnancům svým ze mzdy jen částku 586 Kč 72 h, kdežto ve příčině přebytku říkal dělníkům, že dotyčné příspěvky zaplatí za ně ze svého. Soud však argumentuje v důvodech, že to nečiní rozdílu, ježto obžalovaný podle zákona jest povinen srážeti částku příspěvku připadající na dělníka tomuto a nečiní-li